

Arrest

**nr. 176 368 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 72 931 van 10 januari 2012 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 25 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 24 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 24 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van voornoemde staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 29 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit.

1.9. Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar partner van Nederlandse nationaliteit.

1.11. Bij arrest nr. 153 723 van 30 september 2015 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.9.

1.12. Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, naar aanleiding van de aanvraag vermeld in punt 1.8., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, naar aanleiding van de aanvraag vermeld in punt 1.10., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 163 492 van 4 maart 2016 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.13.

1.15. Op 31 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, naar aanleiding van de aanvragen vermeld in punten 1.8 en 1.10., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 29.10.2014 en 29.04.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op datum van 29.10.2014 en 29.04.2015 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid. Op 28.04.2015 en respectievelijk op 27.10.2015 werden voor de

achtereenvolgende aanvragen reeds beslissingen genomen, echter de RVV vernietigde deze beslissingen op 30.09.2015 (betekend op 2.10.2015) en 4.03.2016 (betekend op 9.03.2016). Vandaar dat heden een nieuwe beslissing, ter vervanging, dient te worden genomen.

Overeenkomstig Artikel 43 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op verblijf om redenen van nationale veiligheid geweigerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gekend is bij de Staatsveiligheid als een sympathisant van de DHKP/C. Het Revolutionair Volksbevrijdingsleger (DHKP/C) is een organisatie die opgenomen is in de lijst van terroristische organisaties (zie info in het administratief dossier, lijst van december 2015). Het weigeren van een verblijfsaanvraag voor een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, wordt overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27.12.2001 (2001/931 GBVB), eveneens in het administratief dossier opgenomen) betreffende de maatregelen te nemen in de strijd tegen het terrorisme, evenredig geacht.

Immers het is wel degelijk de betrokkene zelf die er voor gekozen heeft sympathisant te zijn van deze organisatie, in die zin ligt de weigering besloten in zijn persoonlijk gedrag. Dit gedrag wordt als actueel, werkelijk en voldoende ernstig beschouwd. Gezien de staatsveiligheid ons de melding deed op 23.10.2015, mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zijn gedrag als actueel, werkelijk en voldoende ernstig kan worden beschouwd/ Voor zover dit zou zijn achterhaald, is het redelijk te stellen dat de staatsveiligheid ons dit niet zou gemeld hebben of expliciet in zijn advies zou hebben gesteld dat betrokkene in het verleden sympathisant is geweest, maar niet verwacht wordt dat hij een actuele dreiging zou kunnen vormen.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het dossier de feitelijke partner van een EU-onderdaan en de vader van een EU-kind. Echter, hij had moeten weten dat het sympathiseren met een terroristische organisatie, terwijl hij in precair verblijf verkeerde, het verwerven van zijn verblijfsrecht en dus het opbouwen van een regulier gezinsleven in de weg zou staan. Het getuigt van weinig verantwoordelijkheid van betrokkene zelf dat hij, in het belang van zijn gezin en zijn gezinsleven, zijn sympathie niet heeft gestaakt.

Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind (van betrokkene). Het weigeren van het verblijfsrecht hoeft immers een goed contact tussen het kind en betrokkene niet in de weg te staan. Betrokkene kan zijn gezinssituatie zo inrichten dat, voor zover ze verkiezen dat de partner en het kind verder in België verblijven, betrokkene en zijn partner afspraken maken om elkaar met enige regelmaat te zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en kind en de banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen uitgebouwd of beleefd worden. Het kind is nog van een jonge leeftijd zodoende dat hij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7; 40bis, §2, 4° en 5°; 40, §4, eerste lid, 2°; 43 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §3 en §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

In een vierde onderdeel van het vijfde middel stelt de verzoekende partij betreffende het motief *“Het weigeren van een verblijfsaanvraag voor een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, wordt overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27.12.2001 (2001/931 GBVB), eveneens in het administratief dossier opgenomen) betreffende de maatregelen te nemen in de strijd tegen het terrorisme, evenredig geacht”* dat een eenvoudige lezing van vermeld gemeenschappelijk standpunt duidelijk maakt dat het weigeren van een verblijfsaanvraag in geen enkel onderdeel van het standpunt is opgenomen, laat staan dat het standpunt dit ‘redelijk’ zou achten. De verzoekende partij verduidelijkt dat het standpunt handelt wat de sancties betreft over bevrozing van tegoeden, financiële activa of andere economische middelen (artikel 2), of het niet ter beschikking stellen ervan (artikel 3), en over samenwerking in strafzaken (artikel 4), dat enige praktische gevolgen, laat staan het weigeren van een verblijfsvergunning, niet zijn opgenomen in het standpunt, dat het motief derhalve faalt.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen omtrent het vierde onderdeel van het vijfde middel wat volgt:

“In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het niet evenredig is om verzoekende partij, als sympathisant van een terroristische beweging, het verblijf te weigeren. Die evenredigheid zou immers niet voortvloeien uit het gemeenschappelijk standpunt van de Raad dd. 27.12.2011. Verzoekende partij uit daarbij nog kritiek op dit standpunt.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris duidelijk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat verzoekende partij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid vormt, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat het evenredig is het verblijf dan te weigeren.

Het standpunt van de Raad dd. 27.12.2001 maakt duidelijk dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, zodat deze verwijzing wel degelijk relevant is. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar dit standpunt, maar ook verder in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan is op het familiaal belang van de verzoekende partij en zijn familieleden.

Het onderdeel faalt in rechte en in feite.”

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

4.4. Betreffende het in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, motiveert de verwerende partij onder meer dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie (organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties) ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931 GBVB) betreffende de maatregelen te nemen in de strijd tegen het terrorisme, evenredig wordt geacht.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat zij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en heeft geoordeeld dat het evenredig is dan het verblijf te weigeren. In zoverre de verwerende partij hiermee zou willen aanduiden dat het motief dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, een overtollig motief is, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij, ten einde te beoordelen of de bestreden maatregel in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel, eveneens, naast het oordeel over het actueel, werkelijk en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid, het gemeenschappelijk standpunt in haar beoordeling betreft. Bovendien blijkt de verwerende partij dit niet te ontkennen in haar nota met opmerkingen, daar zij aangeeft dat het standpunt van de Raad van 27 december 2001 duidelijk maakt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, zodat deze verwijzing wel degelijk relevant is. De verwerende partij merkt nog op in haar verweernota dat zij zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar voormeld standpunt maar ook uitvoerig is ingegaan op het

familiaal belang van de verzoekende partij en haar familieleden. Ook met voormeld verweer ontkent de verwerende partij niet dat zij, bij het beoordelen of de bestreden maatregel in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel, het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 in haar beoordeling heeft betrokken.

4.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een eenvoudige lezing van voormeld gemeenschappelijk standpunt duidelijk maakt dat het weigeren van een verblijfsaanvraag in geen enkel onderdeel van het standpunt is opgenomen, laat staan dat het standpunt het weigeren van een verblijfsaanvraag van een persoon die bij de Staatsveiligheid gekend is als sympathisant van een organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties 'evenredig' zou achten. De verzoekende partij verduidelijkt immers terecht dat het standpunt handelt wat de sancties betreft over bevrozing van tegoeden, financiële activa of andere economische middelen (artikel 2), of het niet ter beschikking stellen ervan (artikel 3), en over samenwerking in strafzaken (artikel 4).

4.6. De vaststelling dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig (d.i. overeenstemmend met) het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, is dan ook onjuist. Het feit dat uit het voormeld standpunt blijkt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Immers blijkt uit een algemene overweging uit voormeld standpunt waarin melding wordt gemaakt van het feit "*dat de strijd tegen het terrorisme een prioritaire doelstelling van de Europese Unie zal zijn*", niet dat maatregelen tegen individuen, in zoverre het sympathisanten betreffen van organisaties die voorkomen op de in het voormelde standpunt genoemde lijst, ressorteren onder de beoogde 'strijd tegen terrorisme', minstens toont de verwerende partij dit niet aan, noch in de bestreden beslissing, noch in haar verweernota.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

4.7. Het vijfde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het vijfde middel en de overige middelen dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

4.8. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoekende partij terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Bijgevolg dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen.

4.9. De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER